

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 75. Ἐξέμνηος δραχ. 40. Τρίμνηος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθῆναις, 9 Ὀκτωβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 45

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

"Ὅλο καὶ χαμηλότερα

Σὲ λίγο, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔρριξε τὴ φωτοβολίδα κι' εἰδοποίησε ἔτσι τὰ στρατεύματα τῶν περιχώρων νὰ ἐνωθοῦν μαζὺ του. Τὰ τοποθέτησε σὲ διάφορα σημεία, ὥστε νὰ ἔχουν πολιορκημένο ὅλο τὸ βουνό, ἔως τὴ θάλασσα, γιατί ἦταν πιθανὸ νὰ ὑπῆρχε κάποια μυστικὴ μακρυνὴ ἔξοδος κι' ὁ ἀξωματικὸς ἤθελε νὰ ἐμποδίσαι τὸν ἐχθρὸ νὰ τὸ σκάσει ἀπὸ κεῖ.

"Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο περισσότερο ἀπελπιζόταν ὁ Φραγκίσκος, βλέποντας ὅτι ὁ μηχανικὸς κι' ἡ κόρη του δὲν βρισκόνταν πουθενά. Ἦταν πιθανὸ νὰ εἶχε πάρει ὁ ἀρχηγὸς ὅλο τὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ εἶχαν φύγει μακριὰ εὐθὺς μετὰ τὴν εἰδοποίησιν τοῦ Κου-Σύ, ἀφίνοντας ἐκεῖ μόνο τὸν Ἀμερικανὸ γιὰ νὰ ξεγελάσει τοὺς Γάλλους.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἄρχισε νὰ φρονεῖ ὅτι δὲν εἶχε πιά νὰ κάμει τίποτε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, ποὺ εἶχε ἐξερευνησὶ ὅλες του τῆς ἄκρες, κι' ἐτοιμαζόταν νὰ μαζέψαι τοὺς ἀνδρες του καὶ νὰ γυρίσει πίσω, ὅταν παρουσιάστηκε ἕνας στρατιώτης ἀνιχνευτῆς, μαυρισμένος ἀπὸ τὸ κάρβουνο καὶ μ' ἕνα ἡλεκτρικὸ φαναράκι στὸ χέρι, κι' εἶπε ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὴν εἰσοδὸ ἐνδὸς νέου ὑπογείου ἀπ' ὅπου ἄκουσε νὰ βγαίνουν ἀνθρώπινος στεναγμοί. Ὁ ὑπολοχαγὸς προχώρησε ἀδίστακτα, μαζὺ μὲ τὸ Φραγκίσκο, στὸ μέρος αὐ-

τό. Χτύπησαν τὸ ἔδαφος μὲ μιὰν ἀξίνα κι' ἀκούστηκε ἕνας μεταλλικὸς ἀντίλαλος, ποὺ φανέρωνε ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε κάποια καταπακτὴ. Πιὸ πέρα ἀνακάλυψαν ἀεριστικὸς σωλήνες.

"Ὡστε δὲ χωροῦσε τώρα ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ μέσα βρισκόνταν νέες στοῖες καὶ νέες κρυψώνες μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς.

Ναί, μὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ τρυπᾷ κανεὶς ἐκεῖ μέσα, τώρα μάλιστα ποὺ ἦταν γνωστὴ ἡ πονηρία κι' ἡ ἐπιτηδειότητά των κακούργων αὐτῶν. Ποιὸς τῷ ξέρε ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόγεια δὲν ἦταν περασμένα ἀπ' ἄκρη

ρίες. Δὲ θέλω νὰ γυρίσω πίσω ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ βρεθῇ ὁ προστάτης μου.

— Μὰ παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπολοχαγός, εἰμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ σου κι' ἴσως περάσουμε πολλοὺς κινδύνους.

— Ἀφοῦ θὰ κινδυνεύσετε σεῖς, χρῶστώ νὰ κινδυνεύσω κι' ἐγὼ μαζί σας. Δίχως νὰ ἐπιμείνει περισσότερο, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ γιοῦ τοῦ ἐφευρέτη καὶ τὸν τοποθέτησε πλάι στὸν ὑπαξιωματικὸ ποὺ συνόδευε τὸν Ἀμερικανό, λογαριάζοντας ὅτι ὁ συμμορίτης αὐτὸς θὰ γινώριζε ἴσως τῆς

παγίδες καὶ θὰ φυλαγόταν πάνω στὴν ὥρα, ὥστε καὶ τὸ παιδί ἔτσι θὰ κινδύνευε λιγότερο.

"Ὅσο γιὰ τὸν ἐαυτὸ του, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔδειξε τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴν πιὸ ἀπίστευτη αὐτοθυσία. Πῆρε μόνος του τὴν ἀξίνα κι' ἔσκαβε, μ' ὅλο ποὺ περίμενε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καμμιὰ τρομερὴ ἐκκρηξὴ ἢ καμμιὰ ἄλλη θανατηφόρα παγίδα. Μὰ οἱ προβλέψεις του αὐτὲς δὲν

«Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε πάρει ὅλα του τὰ μέτρα...» (Σελ. 350, στ. γ')

σ' ἄκρη μ' ἕνα φυτίλι κι' ἂν δὲ θὰ τινάζονταν στὸν ἀέρα εὐθὺς μόλις θὰ πατοῦσαν μέσα τὸ πόδι τους.

"Ὅπως κι' ἂν ἦταν, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε σκοπὸ νὰ ψηφίσῃ κάθε κίνδυνον γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν του. Μὰ ἤθελε νὰ γλυτώσῃ ὅσους περισσότερους ἀνδρες μπορούσε γι' αὐτὸ ἀπομάκρυνε ὅσους δὲν ἔκρινε ἀπαραίτητους καὶ μάλιστα θέλησε νὰ φύγῃ καὶ τὸ Φραγκίσκο. Ἐκεῖνος ὅμως διαμαρτυρήθηκε :

— Ὑπολοχαγέ μου, εἶπε, ὁ Κυδερνήτης μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ σὰς συνοδεύσω καὶ νὰ σὰς δώσω πληροφο-

πραγματοποιήθηκαν.

Ἀφοῦ χτύπησε μερικὲς ἀξινιές, ξαφνικὰ εἶδε νὰ σηκώνεται μπρὸς του ἕνα ἀτσάλينو παραδάν καί, τὴν ἴδια στιγμή, νὰ σηκώνεται καὶ νὰ σταματᾷ ἀντίκρυ τοῦ ἑνὸς ἀνελευστήρας.

— Ἄλλο κι' αὐτό! φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς, λιγάκι σατισμένος. Ὁρισμένως ἐδῶ κατοικεῖ ὁ διάβολος!

Κοίταξε ὅμως πιὸ καλὰ κι' ἀνακάλυψε ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶχε κανένα μέρος σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἀπλούστατα ἡ ἀξίνα του εἶχε χτυπήσῃ κάποιο ἡλεκτρικὸ κουμπὶ ποὺ ὑπῆρχε κρυμμένο στὸ ἔδαφος καὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ

προκάλεσε τη λειτουργία του άνελκυστήρα.

Η ανακάλυψη αυτή είχε μεγάλη σημασία. Το πιθανότερο ήταν ότι μέσα σ' αυτό το περιποιημένο υπόγειο είχαν καταφύγει οι άρχηγοί της συμμορίας. Πώς να κατεβούν εκεί κάτω; Να χρησιμοποιήσουν τον άνελκυστήρα; Εύκολο ήταν, αλλά ποιός ήταν βέβαιος ότι δεν έκρυβε καμμιά τρομερή παγίδα;

— Δέ βαρύνει! είπε ο αξιωματικός... Εγώ πολέμησα στο Βερντέν και γλύτωσα. Θα μπω και δώ μέσα, κι' ο Θεός βοηθός!

Μ' όλο που ήθελε να μὴν εκθέσει σὲ κίνδυνο τὸς ἄνδρες του, ἔκρινε ὡς τόσο ὅτι ἦταν πολὺ παράτολμο νὰ καταβῇ κάτω μοναχός του, γιατί δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸν σκοτώσουν μετὰ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία. Εἶδε ὅτι ὁ άνελκυστήρας ἔπαιρνε καμμιὰ δεκαριά ἄνδρες. Ἀποφάσισε νὰ πάρει μαζί του ὀχτὼ, μαζί μετὰ τὸν Ἀμερικανὸ φυσικά. Σφύριξε καὶ μάζεψε κοντὰ του τοὺς στρατιώτες του.

— Ἀνάγκη, εἶπε, νὰ κατεβῶ καὶ κάτω, μαζί μετὰ ὀχτὼ ἀπὸ σᾶς. Οἱ ἄλλοι νὰ φυλάττει ἐδῶ στὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ προσέχετε κάτω. Ἄν ὁ άνελκυστήρας δὲν κατεβῇ σὲ πολὺ βάθος, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω μετὰ τὴν φωνή τὴν νὰ κάμετε. Ἄν ὅμως πάμε βαθιά καὶ δὲν ἀκούγεται ἡ φωνή μου, θὰ σᾶς κάμω ἀπὸ κάτω φωτεινὰ σήματα μετὰ τὰ ἡλεκτρικὰ φανάρια. Ὁ σταυρὸς θὰ σημαίνει: κίνδυνος. Οἱ ὀριζόντιες γραμμὲς θὰ σημαίνουν: ἐλάτε!

Ὅλα ἦταν κανονισμένα κι' ὁ αξιωματικὸς ἐτοιμαζόταν νὰ μπεῖ στὸν άνελκυστήρα, ὅταν ὁ Φραγκίσκος ζήτησε πάλι νὰ κατεβῇ κι' αὐτὸς μαζί. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ὁ αξιωματικὸς ἦταν ἀκλόνητος.

— Ὅχι, εἶπε ὀρθὰ κορτά, ἐσὺ θάρθης μετὰ τοὺς ἄλλους. Μείνε ἀπάνω καὶ περιμένε τὸ σὺνθημα.

Τὸ παιδί ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθεῖ σ' αὐτὴ τὴν διαταγή κι' εἶδε μετὰ θλίψη του τὸν άνελκυστήρα νὰ βυθίζεται μέσα στὸ σιωπηλὸ σκοτάδι. Ὁ δεύτερος ὑπολοχαγὸς εἶχε σκύψει ἀπὸ πάνω καὶ μετροῦσε μετὰ τὸ μάτι τὸ βάθος. Ὅταν σταμάτησε ὁ άνελκυστήρας, εἶπε:

— Τριάντα μέτρα πάνω-κάτω.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμη περίμεναν γεμάτοι ἀγωνία. Ὑστερὰ εἶδαν πολλὰς φωτεινὰς ὀριζόντιες γραμμὲς.

— Μποροῦμε νὰ κατεβούμε, ἔκαμε ὁ ὑπολοχαγός.

Οἱ ἄνδρες κατέβηκαν δέκα-δέκα, κι' ὁ Φραγκίσκος μετὰ τοὺς πρώτους. Κάτω βρῆκε τὸν αξιωματικὸ, ποὺ τοῦ εἰδείξε ἕνα μακρὸ διάδρομο πλακοστρωμένο,

δπου ἔδλεπε κανεὶς κάμποσες πόρτες. — Τί θὰ βρούμε ἄραγε κεῖ μέσα; ρώτησε κατάχλωμος.

Διευθύνθηκε στὴν πρώτη πόρτα καὶ χτύπησε μετὰ ὀρμή.

— Ἐν ὀνόματι τῆς γαλλικῆς ἐξουσίας, ἀνοίξτε!

Καμμιὰ ἀπάντηση.

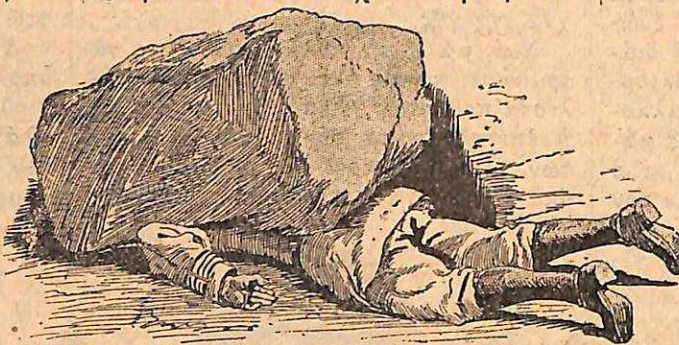
— Σπάστε τὴν πόρτα!

Οἱ σάνιδες κομματιάστηκαν κάτω ἀπὸ τὴν τσεκουριὰ καὶ βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα ἀρκετὰ ἀνετο γραφεῖο, ἐντελὼς ἀδειανό.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔκαμ' ἕνα κίνημα ἀνυπομονίας. Μὰ ὁ Φραγκίσκος δρμήσε μέσα φωνάζοντας:

— Τὸ μηχανήμα! τὸ μηχανήμα ποὺ βλέπει μέσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σώματα!

Τὸ περιβόητο μηχανήμα, ποὺ εἶχε γίνε ἀφορμὴ τόσων περιπετειῶν γιὰ τὸ παιδί, βρισκόταν τώρα ἐκεῖ δά, μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ ἔδωσε θάρρος στὸν αξιωματικὸ νὰ συνεχίσει τὴν ἐρευνα.

«Εἶχε συντριφθεῖ κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο...» (Σελ. 350, στ. β')

Ἀφῆσε δυὸ στρατιῶτες φρουροὺς μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἐξακολούθησε.

Στὴ δεύτερη πόρτα, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔκαμε τὴν ἴδια πρόσκληση. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ἀπάντησαν κατὰ πινυμένους φωνές. Ἡ πόρτα ἔσπασε καὶ πάλι κι' ἔβλεψε ὁ δρμῆσαν μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Ἐνας ἄνθρωπος κοιτόταν πάνω σ' ἕνα κρεβάτι. Δὲ σάλευε, γιατί χέρι καὶ πόδια του ἦταν δεμένα κι' ἕνα φίμωτρο τοῦκλεινε τὸ στόμα.

Ὁ Φραγκίσκος ἔτρεξε πρώτος νὰ τοῦ βγάλει τὸ φίμωτρο φωνάζοντας:

— Ἐπιτέλους! Ἐπιτέλους! Ὁ κ. Κάριν!

Ἀληθινά, ἦταν ὁ μηχανικός. Τέντωσε τὰ μουδιασμένα μέλη του καὶ κοίταξε τὸ Φραγκίσκο καὶ τοὺς στρατιωτικὸς γεμάτος χαρὰ καὶ φόβο μαζί. Τὰ μάτια του ἦταν σὰ χαμένα, τὰ χέρια του ἔτρεμαν κι' ἴσα ποὺ μπορούσε νὰ βγάλει μιλιά.

— Εὐεργέτη μου, τοῦλεγε τὸ παιδί, βλέπετε, ἤρθαμε νὰ σᾶς σώσουμε... Μιλῆστε με!

— Ναί, κύριε, εἶπε κι' ὁ ὑπολοχαγός, προχωρώντας πρὸς τὸ κρεβάτι δπου καθόταν ἀμίλητος ὁ μηχανικός.

Ἐρχόμαστε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς σώσουμε κι' εἰμ' εὐτυχισμένοι, γιατί ἤρθαμε στὴν ὥρα. Ποιεῖτε πουθενά; Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσουμε;

Ἐνας στρατιώτης ἔδωσε στὸ μηχανικὸ τὸ παγούρι του κι' εἶπε:

— Ὅρσοι, πιῆτε λιγάκι κονιάκ... Θὰ σᾶς κάμει καλὸ.

Ὁ μηχανικός πῆρε τὸ παγούρι, τῶφρε στα χεῖλη του κι' ἤπιε ὥρα πολλή. Τὰ χλωμά μάγουλά του κοκκίνησαν, τὰ μάτια του πῆραν κάποια λάμψη καὶ μπόρεσε νὰ πεῖ αὐτὸς τὴν λέξις:

— Τί τράχηξα, Θεέ μου!

— Θὰ τοὺς τιμωρήσουμε... Ἀλλὰ ποῦ βρίσκονται οἱ δῆμοί σας; Εἶναι δῶ;

Ὁ κ. Κάριν ζήτησε πάλι τὸ παγούρι, εἶπε ἀκόμη δυὸ γουλιές κι' ἀφ' οὗ ἀκούμπησε τὸ χέρι του μετὰ στοργὴ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Φραγκίσκου, ἄρχισε:

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε αὐτὸ τὸ παιδί, πέρασα τὰ χειρότερα μαρτύρια. Σ' αὐτὴ τὴν κόλαση ποὺ λέγεται Βοθμαγκό, μετὰ ὑπεχρέωσαν, μετὰ τὸ κνούτο, νὰ κάνω τὴν χειρότερη καὶ βαρύτερη ἀγγαρεία. Ἐτρωγα τόσο, ὅσο νὰ μὴν πεθάνω τῆς πείνας. Αὐτὸ βαστάζε, θάρρῳ, δεκαπέντε μέρες. Ὑστερὰ, προχτές, ἔγιναν μεγάλες μετακινήσεις. Μᾶς διέταξαν ν' ἀφίσουμε τὴν δουλειὰ μας καὶ νὰ μεταφέρουμε ἀδιάκπα καρδουνο στὴ μεγάλη θάλα. Ἀδειασαν ὅλο τὸ Βοθμαγκό καὶ μᾶς κατέβασαν σ' αὐτὸ τὸ υπόγειο, μετὰ τὸν ἀσανσέρ.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ αξιωματικός. Μ' αὐτὸν κατεβήκαμε κι' ἐμεῖς.

— Ὑστερὰ, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, δὲ θυμοῦμαι πιά τίποτα. Μ' ἔκλεισαν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μ' ἔδωσαν σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι δπου δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσον καιρὸ βρισκομαι.

— Μὰ οἱ ἄλλοι, ὁ ἀρχηγός;

— Ἡ μὲς Μαργκαρέτ; ρώτησαν μαζί ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ ὑπολοχαγός.

— Νομίζω, εἶπε ὁ μηχανικός, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ κρύβεται μαζί μετὰ τοὺς συνενόχους τῆς στὰ διάφορα δωμάτια αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου.

Ὁ αξιωματικὸς δὲν ἔχασε στιγμὴ.

— Ἐμπρός! εἶπε. Θὰ τοὺς πιάσουμε σὰν τοὺς ποντικούς στὴ φάκα.

Μὰ ὁ μηχανικός φαινόταν σὰ νὰ ξανάβρισκε τὴ δύναμη καὶ τὴ μνήμη του. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του τρομαγμένος καὶ φώναξε:

— Φυλαχθῆτε!... Ἀκούσα ἀπὸ τὴν πόρτα ὅτι εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀνατινάξουν τὰ πάντα. Προσέξτε τὸ Φραγκίσκο, τὴν κόρη μου... Φυλαχθῆτε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

MARIO RAPISARDI (1)

Τ' ΑΣΤΡΑ

Τί μᾶς ἀξίζει, τούρανῳ χρυσᾷ παιδί, τὸ ψηλὸ φῶς τὰ πόρτα;

Κι' ἡ σκοτεινὰ ἡ τόση, ὅταν ἑνὸς ἀσθενικοῦ θνητοῦ ἡ ματιὰ

Ρίχνει σὲ μᾶς ἀδάμαστη τὴ φοβερὴ τὴ γνώση;

Φτάνει τῆς ἕνα ταίριασμα γαλιῶν ἀπλὸ (2) Καὶ κάθεν' ἄστρο ἀκλόνητο,

ἢ ποὺ γοργὰ διαβαίνει, Καὶ τοῦ αἵθερα τὸ βασιλεῖο τὸ τρανὸ

Μιὰ πεδιάδα ἡλιόλουστη στὸν τολμηρὸ νὰ γένη.

Δὲν ἔχει στὴν ἐπιμονὴν του νικηθεῖ Ἐκεῖνος ποὺ στὸ βόρβορο

τὸ πόδι ἔχει ζωμένο, Καὶ ποὺ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια ἀποζητεῖ,

Τρέχει κ' ἐδῶ στὸν οὐρανὸ μετὰ πνεῦμα φτερωμένο.

Ἀγέροχος, στὴ σκοτεινὴν του κατοικίαν, Ὅπου γεννιέται καὶ πεθαίνει

πάντα λυπημένος, Στὴ μαύρη ποὺ μᾶς τριγυρίζει σκοτεινίαν,

Πάντα κάνει κακὸ κείνο τὰνθρώπινο τὸ γένος.

Σὲ σιδερένιο στεφάνι φωτεινὸ Ἡ τύχη ἐκεῖ γιὰ λίγην ὥρα

τὸν στριφογυρίζει, Μὰ κουρασμένη ἀπ' τὰ χαροπαιγνίδια αὐτοῦ,

Τὸν σπρώχνει πρὸς τὸ θάνατο ποὺ τὸν τριγυρίζει.

Γιὰ τὸ σχολήκει αὐτὸ ὅπου δὲ σταματᾷ, Τὸ κάθε πρᾶγμα ἀγαπητὸ

εἶναι ἡ μισήμενη, Καὶ τὰ μυστήρια τούρανῳ νὰ βρῇ ξητᾷ

Μπρὸς τοὺς θεοὺς ἐνάντια μετὰ μάτι διπρασμένο.

Σ' ἄλλον κανένα ἀπὸ τὴν ἴσθια γνωστὰ (1) Μὲς στὸ διάστημα, ἀστερία

ὄριστατολιμμένα, Ὅπου φωτᾶμε καὶ μιλοῦμε θεϊκά,

Ἀὖρες δροσίζουσες, δειλὴ φλογισμένα.

Νά, ὁ ἄνθρωπος, ἔχθρος ἀπόκρυφός μας, Κείνος ποὺ κάθε νόμο

καταστρέφει, ξεσκεπάζει, Μὲ μάτι βέβηλο τὸ βασιλεῖο μας

Πάντ' ἀκλόνητο, πάντα ψάχνει, πάντα μᾶς διαβάσει,

Αὐτὸς, σχολήκει τῆς σκιάς κεῖ κάτω, Ἐμᾶς, τοῦ οὐρανοῦ μας

τοὺς λαμπροὺς ταξιδευτές, Αὐτὸς, ζωῆφι, θύμα τοῦ θανάτου,

Ἐμᾶς, φωτὸς πάντοτε ἀστεῖρευτες πηγές.

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

(1) Mario Rapisardi, μεγάλος Ἰταλὸς ποιητής, γεννημένος στὴν Κατάνια, εἶναι ὁ ὑπέρροχος φάλης τοῦ πολιτισμοῦ. Τραγουδεῖ τὴν ἐργασία, τὴν ἀνθρώπινη δράση, τὴν ἔπισημη, τὴν Τέχνη. Κι' ἡ μεταφράση αὐτῆς, ποὺ κάναμε γιὰ τὴν «Διάπλασι», εἶναι ἀκριβὴς ἕνα μικρὸ δαίμα τῆς διαθέσεως αὐτῆς τοῦ Ἰταλοῦ ποιητῆ. Νομίζω κανεὶς πῶς ἀκούει τὸ στιχὸ τοῦ μεγάλου μας τραγουδοῦ, τοῦ Σοφοκλῆ, καὶ τὸν ὑπέρτατο θαυμασμὸ του γιὰ τὸν ἄνθρωπο: «Πολλὰ τὰ δεινὰ κι' οὐδὲν ἄνθρώπου δεινότερον πέλει».

(2) Ὁ ποιητής φαντάζεται ὅτι τὰ ἄστρα μιλοῦν.

(3) Τὸ τηλεσκόπιο.

(4) Ἡ ἴσθια, ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ποὺ οἱ ἱερεῖς τῆς ἐφύλαγαν μυστικὴ τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐποχῆς τους.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351)

Καὶ μετὰ πικρὸ παράπονο ρώτησε:

— Μόνο ἐμεῖς, πατέρα θὰ μείνουμε φτωχοί; Δὲν σκέπτεσαι καὶ τὴν προίκα τὴ δική μου;

— Τί θέλεις νὰ κάνω; μουρμουρίζει ὁ Ἀμάραντος.

— Ἐδῶ χρειάζεται ἕνα βουνό!

Ἐνα βουνό; Ἀλίμονο! Κι' οἱ πέτρες ὑπακούουν ἀμέσως. Ὁ Ἀμάραντος σκεπάζτηκε ἀπὸ βράχους καὶ χώματα.

— Πιὸ ψηλά! λέει ἡ Νιδόη. Καὶ τὸ βουνὸ ψηλώνει. Ἡ μικρούλα

ὅμως δὲν εἶναι εὐχαριστημένη. — Πιὸ ψηλά, πατέρα, πιὸ ψηλά ἀκόμα!

Καὶ τὸ βουνὸ ψηλώνει, ψηλώνει... Κι' ὁ Ἀμάραντος θάβεται ζωντανός.

Ἦταν πραγματικὰ ἕνα ὁμορφὸ βουνό, ἕνα βουνὸ ποῦφτανε ὡς τ' ἄστρα.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ὁ κόσμος ἀπ' ὅλες τὴς μεριεῖς τῆς πολιτείας γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ. «Οἱ ποινάξανε ζωηρά. Στὸ τέλος ἦλθε μετὰ πολλὰς πομπὰς ὁ ἀρχοντας,

πάνω σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο. — Θὰ σὲ μεγαλώσουμε, εἶπε αὐτός, κι' ἔπειτα θὰ παντρευθῇς μετὰ τὸ ἀρχοντοπούλο.

Ὁ λαὸς ζητωκραύγαζε. Κι' ἡ Νιδόη ἔβλεπε νὰ πῇ τοῦ πατέρα τῆς

πὺς θὰ ξαναγύριζε νὰ τὸν πάρῃ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Ὅσο κι' ἂν φώναζε δὲν ἀκούγονταν. Κι' ἔφυγε... Ἐφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ οὐτ' αὐτὴ τὸ κεφάλι τῆς.

Πρέπει νὰ ποῦμε πὺς ξαναγύρισε πίσω. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἦλθε, καὶ τὴν πιὸ ἄλλη πάλι. Φώναζε ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰν ἀπάντησιν. «Ὁ τὸν κακὸ, σκεπτόταν ἡ Νιδόη—μετὰ ξανά—

Εἶναι καλὰ φαίνεται ἐκεῖ ἀπάνω καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς. Ἡ ἔφυγε. Δίκιο εἶχε ἡ Χλόη: ἡ καρδιά του

δὲν χτυποῦσε πιά». Ἐτοί σκεπτόταν ἡ Νιδόη, καὶ δὲν τῆς πέρασε διόλου ἀπ' τοῦ νοῦ ἡ σκέψις πὺς ὁ πατέρας, φυλακισμένος μέσα στὶς πέτρες, ἴσως πέθανε.

Κι' εἶχε πεθάνει ὁ Ἀμάραντος καὶ δὲν ἀκούγε πιά καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ. Πρὶν πεθάνει ὅμως, τούρθε στὴ θύμησιν του ἡ Αὐγούλα ποῦφγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω, κι' ἡ Δάφνη ποὺ τὸν ξέχασε κι' αὐτὴ, καὶ σκέφτηκε πὺς κι' ἡ Νιδόη θάφυγε χωρὶς νὰ ξαναγυρίσῃ.

Καὶ τότε δάκρυα παγωμένα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ἐνθ' πέθαινε, καὶ γέμισε ὅλη ἡ κοιλάδα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Ἀμάραντος.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Νιδόη γύρισε πίσω στὸ βουνὸ γιὰ νὰ δῇ ἂν πραγματικὰ εἶχε φύγει ὁ πατέρας τῆς, ξαφνικά,

ἄρχισε νὰ ξεχύνεται ἕνα ποτάμι ἀπὸ μιὰ χαραμάδα. Ἦταν ἕνα ποτάμι ἀληθινό. Ἐτρεχε ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς βράχους

καὶ τὴς πέτρες μετὰ ὀρμή, ἐνθ' μέσα στὸ βορτὸ τοῦ νεροῦ τὸν ἕνα τραγοῦδι μελαγχολικὸ ἔλεγε ἀδιάκοπα:

«Ἐφυγαν... ἔφυγαν... χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ μετὰ δῶν...»

Ἦταν τὸ ποτάμι ποῦχε γίνε ἀπ' τὰ δάκρυα τοῦ Ἀμάραντος κι' ἔκλαιγε τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν του.

(Διασκευῇ ἀπ' τὸ Ἰταλικόν)

ΑΙΜ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ὁ Ἀδδᾶς Δεμολιέρ ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ φτωχὸς ἄνθρωπος, ξένος γιὰ

καθετὴ ποὺ δὲν εἶχε σχέση μετὰ τὴς μελέτες του ἐπὶ τοῦ συστήματος τοῦ Ντεκάρτ. Ὑπηρετῆ δὲν εἶχε καί, μὴν

ἔχοντας ἑὸλα ν' ἀνάψῃ φωτιά, ἔργαζόταν στὸ κρεβάτι του, φορώντας στὸ κεφάλι πάντ' ἀπ' τὸν σκούφο του, τὸ

πανταλόνι του μετὰ τὰ σκέλια κρεμασμένα ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ.

Ἐνα πρῶτ' ἀκούει νὰ τοῦ χτυπάνε. — Ποιὸς εἶναι;

— Ἀνοίξε!

Τραβάει ἕνα σχοινάκι κι' ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Ἀδδᾶς Δεμολιέρ δὲ γυρίζει καὶ νὰ κοιτάξῃ.

— Ποιὸς εἶστε;

— Δόσε μου λεφτά.

— Λεφτά;

— Ναί, λεφτά. Θέλω λεφτά!

— Ἀ! καταλαβαίνω! εἰστε κλέφτης. — Κλέφτης, ξεκλέφτης, θέλω λεφτά.

— Καλὰ, φάξε δὴ μέσα.

Πέρνει τὸ κεφάλι καὶ τοῦ παρουσιάζει τὸ ἕνα σκέλος τοῦ πανταλονιοῦ.

Ὁ κλέφτης φαχουλεύει. — Μὰ δὴ δὲν ἔχει λεφτά!

— Βέβαια δὲν ἔχει. Εἶναι ὅμως τὸ κλειδί μου στὴν τσέπη.

— Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ κλειδί;

— Αὐτὸ τὸ κλειδί πάρ' το!

— Τὸ πῆρα.

— Ἀνοίξε κείνο τὸ γραφεῖο.

Ὁ κλέφτης βάζει τὸ κλειδί σ' ἕνα συρτάρι.

— Ἀφῆσε λοιπόν, μὴν ἀνακατῶνεις! εἶναι τὰ χαρτιά μου αὐτοῦ. Διάβωλε! Εἶναι τὰ χαρτιά μου σοῦ λέω.

στᾷλλο τὸ συρτάρι θάβρης λεφτά.

— Νά τα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ, χωρίς να θέλω, παραστάθηκα σε μια οικογενειακή σκηνή που διαδραματίστηκε στο δρόμο: Ένας πατέρας φιλονεικούσε με το γιό του. Ο πατέρας ήταν μπαλωματής, ο γιός μαθητάκος του Δημοτικού. Κι' η φιλονεικία ήταν για το σχολείο. Ο μικρός ζητούσε λεπτά για να πάει να γραφτεί και να αγοράσει τα βιβλία του. Ο πατέρας δεν ήθελε να του δώσει.

— Δε θα σε ξαναστείλω σχολείο, του έλεγε, τελείωσε! Δε σ' τόπα τόσες φορές; Τις είδα τις προκοπές σου. Φτάνει πιά!

— Μα δεν προδιβάστηκα με λίαν καλώς; φώναζε ο μικρός. Τί άλλο θέλεις;

— Μπά! Έκανε ο μπαλωματής: δεν προδιβάσουν και με άριστα; δεν εκπαιρνε και το βραβείο; Δεν ζητάζουμαι εγώ μ' αυτό. Προκοπή θέλω να βλέπω. Μα εσύ τώρα είσαι χειρότερος κι' από τότε που δεν είχες πάει ακόμα σχολείο. Δέρνεις την αδερφή σου, συγχύζεις τη μάνα σου, χαλάς τον κόσμο με τάλλα παιδιά, αυθαδιάζεις, δεν ακούς κανένα και σου φαίνεται πως εσύ είσαι κι' άλλος δεν είναι. Τί να τὰ κάνω λοιπόν τὰ άριστα και τὰ λίαν καλώς; Νά τὰ βράσω και να πιω το ζουμί τους; Ευχαριστώ πολύ! Άς μου λείπουν. Και μια που δεν καλυτέρεψες τρία χρόνια τώρα που πας σχολείο, εγώ θα σε βάλω σε τέχνη. Δεν είσαι σ' αυτή να γίνης άνθρωπος. Φτάνει!

— Μα... μά... θάφηςες τάστατα, πατέρα, και θα μου δώσης να γραφτώ, που σήμερα είναι η τελευταία ημέρα;

— Όχι! Όχι! Όχι!

— Μα γιατί; γιατί; γιατί;

— Πάλι τὰ ίδια; Γιατί είμαι φτωχός άνθρωπος. Και για να κάνω τη θυσία να σε σπουδάσω εμένα, πρέπει να ξέρω πως μια μέρα θάνταμειφτώ. Μ' αν εσύ, από χρόνο σε χρόνο, θα γίνεσαι χειρότερος, τί ανταμοιβή θα λάδω ποτέ; Θα σε βάλω σε τέχνη. Νά βγάξης τουλάχιστο το ψωμί σου. Θέλεις μαραγκός; θέλεις ηλεκτριτής; θέλεις παπουτοής; Διάλεξε. Μόνο για γραμματισμένους δεν κάνεις.

— Μα κάνω! Άφου προδιβάζουμαι κάθε χρόνο με καλό βαθμό;...

— Τό γουδὶ τό γουδοχέρι! Νά τους κάνεις τουρσί τους βαθμούς σου, σου είπα! Ο γραμματισμένος άνθρωπος δεν γίνεται με βαθμούς. Όταν βλέπω εγώ ένα καλό, ένα φρόνιμο, ένα ήμερο παιδί, ρωτώ, νομίζεις, τί βαθμό πήρε; Κι' όταν πάλι βλέπω ένα παλιοπαίδο, με νοιάζει αν πήρε και άριστα; Άντε

τώρα στο καλό! Έχω δουλειά! Φεύγα! Κι' ο μπαλωματής γύρισε στο μικρό του εργαστήρι, — εκεί απέχει μιά υπηρέτρια να της διορθώσει τις σάνες της. Ο μικρός ωστόσο δεν έφευγε και κατάλαβα πως η σκηνή θα εξακολουθούσε. Δεν είχα όμως καιρό να μείνω, για να ιδω ποιος θα νικούσε στο τέλος. Υποθέτω μόνο πως ο πατέρας θα ποφάσιζε να κάνει κι' αυτό το χρόνο το πείραμα. Κι' αν έβλεπε πάλι πως ο γιός του δεν «καλυτέρευε», — κι' άς έπαιρνε μακάρι και το βραβείο, — θα τον τραβούσε το έρχόμενο και θα τον έκανε σιδερά.

Μά άχε άδικο; Ο άπλός αυτός άνθρωπος του λαού, ο φτωχός μπαλωματής, δεν σκεπτόταν καλά; Τί χρησιμεύουν, αλήθεια, οί βαθμοί, κι' αν ακόμα αντιπροσωπεύουν πραγματικές γνώσεις, όταν το παιδί που πάει σχολείο δεν «καλυτερεύει» σαν άνθρωπος; Κι' όταν πρόκειται να μείνη βέλαντος, πρόστυχος, αδιάκριτος, άπότομος, έγωϊστής, — γιατί αυτά τὰ έλαττώματα κατηγορούσε του γιού του ο μπαλωματής, — δεν είναι καλύτερα να μαθαίνει μια τέχνη, για να βγάξει τουλάχιστο το ψωμί του; Άπό έναν τεχνίτη, βλέπετε, άπό έναν εργάτη, δεν άπαιτεί κανείς τίποτα περισσότερο. Ένψ άπό ένα γραμματισμένο, με το δικιο του, τὰ θέλει όλα. Ά, τί άσχημη έντύπωσή που κάνει ένας άνθρωπος με ταπεινά έλαττώματα, όταν το έπάγγελμά του, ή κοινωνική του θέση, μαρτυρεί πως έβγαλε το Δημοτικό, το Έλληνικό, το Γυμνάσιο, το Πανεπιστήμιο! «Κρίμας τὰ γράμματα που ξέρει!» λένε. Κι' όσο περισσότερα ξέρει, τόσο πιο άσχημα χτυπούν τὰ έλαττώματά του.

Τί τὰ θέλετε, παιδιά μου! Ο σκοπός, ο κύριος, ο πρώτος σκοπός του Σχολείου δεν είναι τὰ «γράμματα», ή γυμνή σοφία, ή ξερή πολυμάθεια. Είναι το ήθος, ο χαρακτήρας, ή ψυχή. Ο αληθινά γραμματισμένος διαφέρει άπό τον άγράμματο γιατί είναι καλύτερος άνθρωπος. Όταν δεν είναι, του κάκου έμαθε γράμματα. Θυμηθήτε και το ρητό: «Άρχή σοφίας φόδος Κυρίου». Βλέπετε; Ένα προτέρημα, μια άρετή είναι ή άρχή της σοφίας. Η συνέχειά της βέβαια θα είναι μια άλλη, έπειτα μια άλλη κι' έτσι ως το τέλος της. Ωστε άποκτᾶ κανείς σοφία όσο άποκτᾶ άρετές: θεοσέδεια, φιλοπατρία, φιλαλληλία, φιλοτιμία, ήμερότητα, ευγένεια και καθεξής. Μου φαίνεται πως στο τέλος κάθε σχολικού χρόνου δεν πρέπει να κοιτάζει κανείς μόνο τί βαθμό πήρε, αλλά προπάντων να εξετάζει τον έαυτό του και να βλέπει αν καλυτέρεψε. Τότε μόνο μπορεί να καμα-

ρώνη, τότε μόνο μπορεί να λέη πως δεν έχασε το χρόνο του.

Αυτό έκανε κι' ο άγράμματος αλλά φρόνιμος εκείνος μπαλωματής που φιλονεικούσε με το γιό του. Δεν κοίταζε τους βαθμούς του: κοίταζε την ψυχή του. Και βλέποντας πως αυτή έμενε στάσιμη, ή πως χειροτέρευε άντι να καλυτερεύη, έκρινε το σχολείο περιττό. Λίγο τον έμελε αν ο γιός του έμαθε 'κει να λέη και να γράφη τη μάνα του μήτηρ και την αδερφή του άδελφή. Αυτός ήθελε καλύτερα να μάθαινε ο γιός του να μη δέρνη τη μια και να μη συγχύζη την άλλη. Γι' αυτό τον έστελνε στο σχολείο.

Βάλτε το στο νοού σας καλά: γι' αυτό οςς στέλνουν και οςς.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» άπό τον κ. Γρ. Ξενοπούλο].

— Συνέχεια άπό το προηγούμενο —

Ο Σαρλό το κατάλαβε πως αυτή τη σκέψη έκανε τώρα ή Κλαρίσση. Και της είπε:

— Είσαι καλή, το ξέρω... Προτιμάς τι, τι παρὰ να χαθώ... Μόνο που δεν τολμάς... Έ, λοιπόν, εγώ θα το κάνω μονάχος μου. Άφησέ με. Ξέρω τὰ κατατόπια. Θάναθώ τώρα να πάω αυτά τὰ λεπτά με το χέρι μου. Κι' αν θέλεις νάχης ήσυχη τη συνείδησή σου, βγάλε τις φωνές να με πιάσουν για κλέφτη. Άλλά όχι, αυτό δεν θα το κάνω, είμαι βέβαιος. Γιατί ξέρεις πως αν φύγω άπό δω χωρίς αυτά τὰ λεπτά, θα πάω να πέσω στο ποτάμι!

Κι' άποφασιστικά, ο Σαρλό ξεκίνησε προς τη σκάλα.

— Όχι! μή! στάσου! φώναζε με πνιγμένη φωνή ή δύστυχη Κλαρίσση.

Άλλά δεν μπόρεσε, δέ βρήκε το θάρρος να φωνάξει δυνατότερα. Κι' ένψ ο Σαρλό, σαν τον κλέφτη, ανέβαινε τη σκάλα, εκείνη έπεσε μπρούμυτα στο ντιάνι, σκέπασε το πρόσωπό της με τὰ χέρια της και ξέσπασε σε κλάμμα.

Τό φοδερό δίλημμα που της παρουσιάσθηκε άξαφνα αυτή τη νύχτα, ήταν άνωτερο άπ' τη δύναμή της. Και τᾶφινε να λυθῇ μονάχο του...

Ε.

Τό μεθύσι

Τό πρωί, κατά τις έξη, στους δρόμους του Ίντρε ήταν ακόμα σκοτεινά. Έδώ κι'έκει, μέσ' στην όμίχλη, έφεγγε κανένας φούρνος ή καμμία ταβέρνα.

Σε μια άπ' αυτές τις ταβέρνες, που δίνουν στους εργάτες ζεστό κρασί, ο Σαρλό κι' ο Τζάκ καθούνται, πίνουν και κουβεντιάζουν.

— Έλα, Τζάκ, ακόμα ένα ποτηράκι.

— Όχι, κύριε Σαρλό, ευχαριστώ, Δέν πίνω και φοβάμαι μη με βιάψη.

Ο Ναντάς έβαλε τὰ γέλια:

— Όχι δά! Ένας Παρισιάνος σαν και σένα;... Άστείεύεσαι! Πιέ το κι' αυτό!...

Ο Τζάκ δεν πόληψε να το άρνηθῇ. Τον κολάκευε ή φίλια που τουδειχνε σήμερα ο περήφανος πριν κι' άκατάδεχτος αυτός σχεδιαστής. Νά, πρωύτερα, καθώς τον είδε στο δρόμο, τον πλησίασε, τον χαιρέτησε και τον προσκάλεσε στην ταβέρνα, όπου τον φίλεψε τρία ποτηράκια με διαφορετικού το καθένα χρώματος κρασί.

Στην άρχή, ο Τζάκ αίστάνθηκε κάποια δυσπιστία. Ήταν λιγάκι σά μουδιασμένος. Άλλά όσο προχωρούσε ή όμιλία, τόσο έόρισκε το Ναντά καλό και συμπαθητικό. «Ο καϊμένος, συλλογίζοταν, παραστρατισμένος είναι βέβαια, μά έχει καλή καρδιά». Και στο τρίτο ποτηρί, με μια ξαφνική διάχυση, με μια έκτακτη ψυχική θερμην, ο μαθητής πρόσφερε τη φίλια του στο σχεδιαστή που τη δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη. Έτσι έγιναν φίλοι. Κι' ο Τζάκ ένόμισε πως μπορούσε να του δώσει και μερικὲς συμβουλές.

— Θα μου επιτρέψης να σου πω κάτι τί, αγαπητέ μου Ναντά;... Άκούσέ με... εγώ στη θέση σου... δεν θάπαιζα ποτέ... Άφησε το παιχνίδι, δεν είναι καλό πράγμα...

Μ' ένα νευρικό κίνημα, μά χωρίς λέξη, ο Σαρλό άδειασε το ποτήρι του. Ο Τζάκ ένόμισε πως τον είχε συγκινήσει ή συμβουλή του. Και με την ιδέα πως θάφερνε καλό άποτέλεσμα, έτοιμάσθηκε να εξακολουθήσει:

— Πίστεφέ με, αγαπητέ μου...

Άλλά τον έκοψε ή φωνή του ταβερνιάρη:

— Ε, παιδιά! δεν άκούτε τη καμπάνα; Άλήθεια! άπ' το εργοστάσιο άντη-

χούσε ή καμπάνα, μονότονη και θλιβερή στον ψυχρό άέρα της αυγής, ένψ άπ' το δρόμο άκουγόταν τα συρτά βήματα, τὰ βραχνά βηξίματα κι' οί κομμένες όμιλίες των εργάτων που πήγαιναν να δώσουν το «πρών».

— Πάμε και μετς, είπε ο Τζάκ, είναι ώρα.

Κι' έπειδή ο φίλος του είχε πληρώσει τὰ δυο πρώτα κεράσματα, αυτός έπέμεινε να πληρώσει το τρίτο και, βιάζοντας με καμάρη άπό την τσέπη του ένα εϊκοσάφραγκο, το πέταξε στο τεζάκι κι' είπε:

— Τὰ ρέστα!

— Μπρέ, χρυσάφι; Έκαμε ο ταβερνιάρης, άσυνείθιστος να βλέπη τέτοια νομίσματα να βγαίνουν άπό τσέπες μικρών εργάτων.

Ο Ναντάς δεν είπε τίποτα, μά συλλογίστηκε μ' έναν παλμό: «Μπά! μή-

πως φάρεψε κι' αυτός στη ντουλάπα της Ζεναΐδας;...»

— Έχω κι' άλλα δώ - μέσα! είπε ο Τζάκ χτυπώντας την τσέπη του.

Και σκύδοντας σταυτί του Σαρλό:

— Για να αγοράσω ένα δώρο της Ζεναΐδας.

— Μπά; Έκαμε αυτός γελώντας με κακεντρέχεια.

Ο ταβερνιάρης κοίταζε και ξανακοίταζε το χρυσό εϊκοσάφραγκο με κά-

ποια δυσπιστία.

— Κάμε λοιπόν! του είπε ο Τζάκ. Δε θα προφτάσω τη σημαία.

Η καμπάνα, πραγματικώς, άφινε τους τελευταίους ήχους, άργούς και ξεψυχισμένους. Έπιτέλους ο Τζάκ πήρε τὰ ρέστα του κι' οί δυο φίλοι βγήκαν άπ' την ταβέρνα άλαμπρά τσο.

— Τί κρίμα, αγαπητέ μου Τζάκ, που είσαι τώρα άποχρεωμένος να χωθής στη φυλακή σου! Το βαπόρι του Σαιν-Ναζαίρ θα περάσει σε μίαν ώρα.

Θάθελα τόσο να μείνω ακόμα λίγο μαζί σου! Μου κάνει πολύ κκλό να σ' άκούω μακάρι να με συμβούλευαν κι' άλλοι σαν και σένα!

Και σιγά-σιγά ο Σαρλό τον τραβούσε κατά τον ποταμό. Ο Τζάκ άφινόταν. Περπατούσε σε χαλιωμένους, σκόνταθε σε κάθε βήμα και πιανόταν μ' δλη του τη δύναμη άπ' το μπράτσο του Σαρλό.

Του φαινόταν πως είχε φάει μια γερή κατακεφαλιά ή πως τουσίγγε το μέτωπο ένα μολυβένιο καπέλλο. Άλλ' αυτό δεν έδάσταζε παρά λίγες στιγμές.

— Για στάσου! είπε. Μου φαίνεται πως ή καμπάνα έπαψε.

— Άδύνατο!

Γύρισαν πίσω τους. Ο ούρανός, άπάνω άπ' το εργοστάσιο, άσπρολογούσε τώρα! Άλλά ή σημαία είχε εξαφανισθεί.

Ο Τζάκ έτρώμαξε. Ήταν ή πρώτη φορά που του συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Άλλά πιο άπαρηγόρητος κι' άπό το μαθητή, φαινόταν ο φίλος του Ναντάς.

— Εγώ φταίω! εγώ φταίω! έλεγε.

Ά, θα πάω να βρω το διευθυντή, να του μιλήσω, να τον παρακαλέσω, να του πω πως το λάθος είναι δικό μου...

Τί δυστυχία!...

— Ω, μά μην κάνης έτσι, του είπε επιτέλους ο Τζάκ. Δεν θα πεθάνουμε τώρα, έπειδή θα πάρω μια φορά άπουσία. Άλλο κακό να μην πάθουμε! Έλα, σε συνοδεύω ως το βαπόρι. Θα γυρίσω με τη καμπάνα των δέκα, μά με μαλώση λιγάκι κι' ο Λεμπεσκάμ κι' αυτό θάνα! έλο!

Ίσια ίσια αυτό το μάλωμα του Λεμπεσκάμ είχε φοδηθεί ο φίλος μας Τζάκ. Άλλά ο φόδος δεν έδάσταζε μπροστά στην χαρά, την περηφάνεια που αισθανόταν περπατώντας στο πλευρό του Ναντά και μπροστά στην πεποίθηση που είχε πως οί συμβουλές του θα τον

γύριζαν στον ίσιο δρόμο. Και μ' αυτό το πνεύμα του μιλούσε καθώς κατέβαιναν προς τον Λείγγρα, κάτω άπ' τὰ χιονισμένα δέντρα. Ο βοριάς έτσούζε, μά δεν τον ένιωθες. Καί ζωνρά, ευγλωττα, διαχυτικά, έλεγε στον Σαρλό για τον καλό μπάρμπα-Ρουντικ που ήταν άμαρτία να λυπάται εξαιτίας του, και για την Κλαρίσση, τη θειά του με την άγγελική ψυχή, που τουχε τέτοια άγάπη.

— Νά την έδλεπες πως ήταν σήμερα το πρωί! Κλωμή σαν πεθαμένη... Την είδα χτες το βράδυ να διαβάζη ένα γράμμα. Θάταν δικό σου και θα της έγραφε πως έχασες πολλά...

Έτσι άκουσα τουλάχιστο στο εργοστάσιο... Η καϊμένη ή θειά σου! Πόσο θα λυπήθηκε!...

— Σου είπε τίποτα, Τζάκ; Δεν πιστεύω να σου είπε...

— Όχι, όχι, ούτε λέξη... Η Ζεναΐδα τη ρωτούσε μά δεν της άποκρινόταν. Ούτ' έφαγε το πρωί. Φοβάμαι μην άρρωστήση.

— Την καϊμένη τη θειά! Έκαμε ο Ναντάς. Μά το θέλω κι' εγώ που την πικραίνω τόσο;... Άληθινά, είμαι πολύ δυστυχισμένος!

Ο Τζάκ συγκινήθηκε.

«Φτάνει πιά, είπε μέσα του. Για πρώτη φορά όσα του είπα είναι άρκετά...»

Έφτασαν στην προκυμαία. Το βαπόρι δεν φαινόταν ακόμα. Πυκνή όμίχλη σκέπαζε τον ποταμό άπό τη μια όχθη ως την άλλη.

(Ακολουθεί)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔληξε ἡ συνδρομή των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογὴν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 9 Δεκεμβρίου.)

694. Δεξιόγραφος

Τοῦ Ἰακωβ παίρνεις τὸ γιὸ
καὶ θηλυκὴ ἀντανουμία.
Κι' εὐκόλως κάνεις μὲ τὰ δυὸ
Ἀρχαῖο κράτος στὴν Ἀσία.
Πονεμένη Ψυχὴ

695. Στοιχειόγραφος

Μὲ φθονεῖς; δὲν μὲ πειράζει.
Μοῦκονες καὶ τὸ λαμό;
"Ε, μ' αὐτὸ δὲν ἔχει χάρι,
Σωστὸ κάνεις φονικό!

Γ. Ι. Σ.

696. Στοιχειοτονόγραφος

Τὸν τόνο τοῦ Ἀργοναυτῆ
Τὸν σύρω πρὸς τὸ τέλος,
Τοῦ ἀφαιρῶ ἓνα μέλος,
Καὶ γίνεται θεότης
Σὲ ὅλους προσφιλής,
Ἀρρώστους κι' ὕγιεις.

Φωτιά

697. Μεταγραμματισμός

"Ορος, στὴν Ἑλλάδα κείμαι
"Αν μάφῃς ὅπως εἶμαι.
"Αν μάλλ' ἔλῃς τὸ κεφάλι,
Βασιλιάς σοφὸς προβάλλει.

Ζουλεϊκα

698. Πυραμῖς

```

+
* + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *

```

Οἱ σταυροὶ καθέτως νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: φωνήεν, πρόθεσις, εὐοσμον ἄνθος, ἄλλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θάλασσα τῆς Εὐρώπ. Τουρκίας, ἥρως στρατηγὸς τοῦ 21. Ἀγριμένος Ὠκεανὸς

699. Μεταμορφώσεις

Ἡ Μῆλος διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Αἶνος.

Αἰβίος

700. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Γιαννάκη, Τοτό, Πίτσα, παί-
ζουμε;
— Τί;
— Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα.
Νεράϊδα τοῦ Γιάσου

701. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἡρώα

Ἀργοναυτὴν, τὰ δὲ τριτα γραμμα-
τα χώραν τῆς Ἑλλάδος.

1, Βασιλοπαις τῆς Ἰθάκης; 2, Ἀρχαῖος γεωμέτρης καὶ ἀστρονόμος; 3, Ἀγριὸν ζῶον; 4, Χρο-
νικὸν διάστημα; 5, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης; 6, Ἀστερισμὸς; 7, Ὠραία πόλις τῆς Ἰταλίας.

Τρυγονάκι

702. Φωνηεντόλιπον

τς - πδς - * - μν - ρς - πκρ - * -
δ - κρη - γλκς.

Πολύβιος

703. Γεῖφος

Ε Ε Ε Ε
Α Α Α Α
Αἶνος

Σγουρόμαλλη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

704. Énigme

Dans le matin, je semble
A une tout petite miette;
Mais à midi je dors,
— Je ne suis pas symbole, —
Beau, tendre, pour la mort,
Dans la nuit, je m'apprête
Et je cours vers le néant
Dans un suprême vol.

(Πρωτότυπο)

Διλάντα

705. Sans Consonnes

ieu - *au* - *a* - *ue* - *a* - *ai*

Κεφαλλονιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

462. Ἀλάτι (ἀλλά, τί;) — 463.

Μελανιπίδης (μελάνι, πῆ, δίς.)

464. Ἀετός - ἔτος. — 465. Ὄρος -

ᾠτος. — 466. Σταυρὸς - Τυρσός.

467. Τρεῖς. — 468. Κλίνη (κλίνειν.)

469. ΑΑΡΩΝ ΑΘΗΝΑ ΝΥΝ

Ν Α Ε Μ Ω

Τ ΒΩΙ Α ΟΡΑ Ρ

Ι Ο Μ Υ Ε

ΩΡΑ ΥΑΙΝΑ ΣΙΜΩΝ

470-474. Διὰ τοῦ Α: λίτρον, μύ-

λος, τέλμα, χωλός, ἄλμη. — 475.

Ἀργὸς μὴ ἴσθι μὴδ' ἂν πλουτῇς.

476. Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια (ἔξ

εἶδη, ὄντα, ἄλλο τρία.) — 477.

Bracelet (bras, ce, lait.) — 478.

Reine, renne, rène, rein, raine.

— 479. Chateau (CHAT AU...)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον, τήμηνα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ πᾶν δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—666)

Μαῦρε Σκελετέ, σὲ γνωρίζω γράφε
στὴ Δ/ση: (ΚΕΤ'—125).

Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΕΤ'—667)

Ἀποτελέσματα (ΚΕΤ'—567) Διαγωνισμοῦ.
Βραβεύονται: Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας,
Σιλβά Βασιλίσσα, Κωνσταντίνου, Στεῖλτε
πεντόδραχμον ταχυδρομικόν.

Ἀπόγονος Ὀλυμπίων

(ΚΕΤ'—668)

Δροσερὸ Λουλούδι, γελᾶσθης; ἤσου-
να τόσο βεβαία; (Σημ. Διαπλ.: Βεβαία
δὲν εἶναι ἡ Φασανέλη) Ὅσο γιὰ νὰ σὲ
βρῶ, περίμενε λιγάκι. Βαλεντίνη

(ΚΕΤ'—669)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια μὲ Διαπλάσσοινα - Διαπλάσσοι-
λες — MARION MYRINHN, p. r. Σπάρτην

(ΚΕΤ'—670)

Φαῖδρα, Δέξου σὲ παρακαλῶ ἐκ μέρους
μου νὰ ἀλληλογραφήσῃς μὲ τὴν Ἀρσα-
κειάδα.

Σιλβά Βασιλίσσα

(ΚΕΤ'—671)

Ροδάλη Αὐγούλα, δέχομαι ἀνταλλαγὴν

Μ. Μ. Στεῖλτε. Σιλβά Βασιλίσσα

(ΚΕΤ'—672)

ΗΜΗΛΟΔΟΝΗ ἀνταλλάσσει Μικρὰ Μυστι-
κά καὶ ἀλληλογραφεῖ μὲ ὅλους, Σύστα-
σὴ τῆς: Γεώργιον Μίσιον, Δεμίρ Ἰσάρ 16,
Θεσσαλονίκην.

(ΚΕΤ'—673)

ΟΤαρζάν ἐπιθυμῶ νὰ ἀνταλλάξῃ Μικρὰ
Μυστικά μὲ τοὺς ἐξῆς: Ἐξερευνητὴν
τοῦ Μεσικίου, Γλυκὸ Χαμόγελο, Βράχον,
Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκην, Ἀριστοκρά-
τισσαν, Αἰλιά, Αἰλιά Χανούμ, Ναυτοπού-
λο, Μικρὸν Λόρδον, Γιού-Γιού, Ἑλληνι-
κὸν Ἰδεώδες, Μέγαν Ναπολέοντα, Δαφνο-
στεφῆς 21, Μαντρόσκυλον, Ἀγριοπούλου-
δο, Ροδάλην Ἀυγούλαν, Ρόδον τῆς Ἑρ-
μου, Ροζίτα, Φλογίτσα, Γλυκεῖα Σερρι-
τοπούδα, Λευκὸ Κρινάκι, Οὐράνιον Τόξον,
Ζιγκομπά, Φαντομάν, Νάτ-Πίκερτον,
Σέρλοκ-Χόλμς, Ἑλληνοπαῖδα, Νανόταν,
Γιὸν τῆς Νυκτός, Ἀτρόμητην Φοβητισαί-
ραν, Ντόριαν, Γιούλη Ἀνθή, Σιλβά Βα-
σιλίσσα, Σερκούφ, Βράϊλα. Νὰ περιμένω;
Ἀσπερ Παλιάτσας, Μιμούζα, ἔστειλα. Ἀκού-
ραστε Ἐξευρέτα, ἔστειλα, νὰ περιμένω;
Δ/σις: Γεώργιον Παπαγιαννάκη (διὰ τῆς Ἐρ-
ζάν, μαθητὴν Β' Γυμνασίου) Σέρρας.

ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΕΤ'—674)

Ελλείπει ἀπαντήσεων Διαγωνισμὸς ἀκυ-
ροῦται ὑπερμεγαριστὸς στελιαντζας

Μαῦρος Σκελετός

(ΚΕΤ'—675)

Κρινόλευκη Νεράϊδα, θὰ ἔχω ἄραγε
τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποκτήσω ἓνα τετραδιά-
κι ΣΟΥ;

ΑΜΜΕΤ

(ΚΕΤ'—676)

Βιολέττα, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρό-
τασιν. Ἀυτοῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ
δεχθῶ.

Κόρη τοῦ Βυζαντίου

(ΚΕΤ'—677)

Εδουάρδε, πῆς στὸν ΦΟΙΒΟ (ψευδώνυμο
τοῦ Λευκώματός μου) νὰ στείλῃ ἓνα
τετραδιάκι Μικρὸν Μυστικὸν στὴν Δ/ση:
Poste-Restante, Μαρίαν Δημητριάδου.

Κρινόλευκη Νεράϊδα

(ΚΕΤ'—678)

Ταρζάν, Κόρη τοῦ Ταρζάν, ἔχετε
ν' ἀνακαλύψτετ' ἡ ἀνακαλυμμένα ψευ-
δώνυμα; Ἐς θεωρῶ μὲν πρὸς μου σάμπας θεω-
ρεῖ ὁ πλάτωνος τὴ βάσι. Νά, μπεμπέδες:

Ταρζάν = Νίκος Πάνου, Κόρη τοῦ Ταρζάν
= Μαρίαν Πάνου.

Ἀγαπημένε μου Διαπλάσσοιλες τῶν
Σέρρων, φωνάζτε ὅλες μαζί μὲ τὴν Μαρί-
κα Δημητριάδου ἀοῦα!!! στοὺς μπεμπέ-
δες ἀουααα!!!

Κρινόλευκη Νεράϊδα

(ΚΕΤ'—679)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ — ΣΤ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν καρτῶν
καλλογῶν. Προθεσμία διήμηνη. Συμμε-
τοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα τριτάκτικὰ.

Ἀθηνεὺς Συναρτοῖα. Φαχλιόνη "Ομι-
λες", Εἰς καὶ Διαπλάσσοιλα, περιμένοντες!
Παράρτημα (ΚΕΤ'—627) ἀγγελίας. Ἀντί
Ἄρτι θέλει ὁ Ἄρης.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

(ΚΕΤ'—680)

Αλφροσύνη, Πανταχού Παράν,
Ρεπόρτερ, νὰ περιμένω ἓνα σας τε-
τραδιάκι; Δ/σις: Μαρίαν Δημητριάδου
Διὰ Τσαχλινά; p. r. Σέρρας. ΤΕΑΚΙΝΑ

(ΚΕΤ'—681)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΡΜΗΣ ΑΘΗΝΑΙ
Σκοποί: Ἐσπάρθωμα, Ἀνακαλύψεις,
Διαγωνισμοί. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρο-
σωποὶ. Πρώτος Διαγωνισμὸς ἀρράφων
καρτῶν. Βραβεῖα 4. Προθεσμία
μηνιαία. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Δ/σις:
Σαραντάρην, Κωδικογράφος 42, Ἀθήνας.

(ΚΕΤ'—682)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλάσσοκοσμον, μὲ
σκοπὸ νὰ ξεκάμω τοὺς Παλιάτσους,
χαίρετὸ ὅλα τὰ Διαπλάσσοιλα.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΕΤ'—683)

Τί νεῖλα εἶναι αὐτὴ ποὺ πάθατε "Παλιά-
τσου" μου, ἀπὸ τὸν Ἄρη; Πάει, γαν-
τακωθήκατε. Καὶ τώρα, ἄφοδ' ἀποκαλύψθη-
τε δὲν σὰς μένει παρά νὰ διαλυθῆτε. Αὐτὰ
παθαίνουν, παθιά μου, οἱ ἀκριτόμυθοι!
τίς τρώνε καὶ θάνουν καὶ στίς τσέπες τους.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΕΤ'—684)

Ἀνατὸς ἄερας φύσησε καὶ πήρε τὴ μά-
σκα τῆς Στέλλας Βιολετῆ καὶ ἔδω-
κε ἔξω τὴν φάτσα τῆς Τούλας Γιαννο-
πούλου.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΕΤ'—685)

Στηριγμένη στὰ εὐγενικά σας αἰσθήμα-
τα, ἀγαπητὰ Διαπλάσσοιλα-ες, κηρύσ-
σω Διαγωνισμὸν ἀρράφων καρτῶν, διήμη-
νον. Συμμετοχὴ διδραχμῶν. Ὅλα βραβεύου-
νται τρεῖς καλύτερες μὲ τρία βραβεῖα, πρῶ-
τον βραβεῖον φωτογραφικὴ μηχανή, δεύ-
τερον καὶ τρίτον ἀνάλογα. Νὰ περιμένω,
ἀγαπητὰ μου ἀδελφάκια; εἰς τὴν Δ/ση:
Μαρίκα Δημητριάδου, Poste-Restante,
Σέρρας. Μὲ ἄπειρη ἀγάπην καὶ εὐγνω-
σύνην.

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ
(Μαρίκα Δημητριάδου)

(ΚΕΤ'—686)

ΑΛΦΡΟΪΣΚΙΟΤΗ; Ἡ γλωσσίστα μου φα-
λαιοειδὸς πρόκειται νὰ... ράφει τὸ
στοματικὸν σου καὶ νὰ κόψῃ τὴ δικιά σου
ποὺ πήρε τρομαχτικὰς διαστάσεις.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 15. (5 καὶ 6),

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 4,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος

δρ. 15. (5 καὶ 6). Β' Τόμος
δρ. 15. (5 καὶ 6).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (3 τομί-
δια) ἑκαστος δρ. 2,50. (1,50
καὶ 3).

Πρὸς ὁ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Πυρετοπάλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Υπερ Πατριδός, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Φῶτης, ἐμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 4,50).

Ἀγγελική, καὶ ἄλλα διηγή-
ματα Σταυρούλας Μαρκέτου,
δρ. 10. (3,50 καὶ 4,50).

Διηγήματα καὶ Σκηνεῖς Στ.
Μαρκέτου δρ. 10. (4 καὶ 5).